

500ΛΕΞΕΙΣ

ΜΕ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΚΑΒΑΝΟΖΗ

Ο Κώστας Καβανόζης (Κομοτινή, 1967) είναι φιλόλογος στη Μέση Εκπαιδεύση και διδάσκει επίσης Δημοιουργική Γραφιά. Έκει εκδώσει τέσσερα πεζογραφικά βιβλία, με τελευταίο το μυθιστόρημα «Το χαρτόκουτο» (Πατάκης, 2015). Διηγήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα γαλλικά και τα αλβανικά.

Ποια βιβλία έχετε αυτόν των καιρό πλάι στο κρεβάτι σας;
Τον «Αρχαϊκό λυρισμό» του Αριστοξένου Σκιοδά και την «Αρχαϊστική λυρική ποίηση» του Βοώρα. Μετρώ τις δυνάμεις μου σε μεταφράσεις αρχαίων λυρικών ποιητών αυτήν την περίοδο. Μόλις έπισσα επίσης στα χέρια μου το «Και θιασταί αρπάζουσιν αυτήν» της Φλάνερι Ο' Κόνορ.

Ποιος πήρως/πρωίδα λογοτεχνίας θα θέλατε να είστε και γιατί;
Ο Μέλιος από το «Ένα παιδί μετράει τ' δύστρα». Ταυτότητα μαζί του στα δεκατέσσερα και δεν το έχω ξεπεράσει.

Με ποιον συγγραφέα θα θέλατε να δειπνήσετε;
Με τον Αργεντινό Ερνέστο Σάμπουτο, αλλά εδώ και έξι χρόνια δυστυχώς αυτό δεν είναι πια δυνατόν.

Ποιο πήταν το τελευταίο βιβλίο που σας έκανε να θυμώσετε;
Με θυμίωνουν πάρα πολύ συγγραφείς που επειδή έχουν εκδώσει

κάποια βιβλία, θεωρούν ότι έχουν και το δικαίωμα να οριοθετούν τη λογοτεχνία.

Και το τελευταίο που σας συγκινεί;
«Η μεγάλη πλοτεία» του Νίκου Μπακόλα. Ήταν μια οφειλή ετών, που δεν είχα εκπληρώσει. Επίσης το βιβλίο στα χέρια μου και δεν μπορούσα να το φεύγω.

Ποιο κλασικό βιβλίο δεν έκετε διαβάσει και ντρέπεστε γι' αυτό;
Πολλά. Δεν ξέρω ποιο να πρωτοπώ.

Το «Χαρτόκουτο»: συλλογή διηγημάτων που γίνεται μυθιστόρημα ή ένα μυθιστόρημα που γίνεται συλλογή διηγημάτων;
Ακόμα διατηρώ αμφιβολίες. Νομίζω ότι είναι ένα μυθιστόρημα που κόντεψε να γίνει συλλογή διηγημάτων, αλλά κατάλαβε τελικά τη φύση του και γύρισε πίσω. Την κρύβει καλά όμως. Δεν είναι λίγοι όσοι διάβασαν το βιβλίο και μου έκαναν λόγο για τα «αιγαίνηματα» της τελευταίας μου «συλλογής».

Περιμένουμε κάτια καινούργιο μετά το «Χαρτόκουτο»;
Ναι. Πρόκειται για κάτι που δεν έχω ξανακάνει. Δυοκιμάζω να αφηγηθώ μια αληθινή ιστορία χρονισμοποιώντας κυρίως λόγια - προφορικά ή γραπτά - όλων. Ο τίτλος του μυθιστορήματος είναι «Τυχερό» και προγραμματίζεται να κυκλοφορήσει το φθινόπωρο από τις εκδόσεις Πατάκη.

Εχετε Facebook, Twitter κτλ.; Εάν ναι, εμποδίζουν ή εμπλουτίζουν το γράψιμο και το διάβασμα;
Επιμένω να είμαι στο Facebook, αν και κάνει πολλή ψάσσαρια εκεί μέσα. Χρειάζομαι ωστόσο ένα καιφενείο πού και πού και θέλω να πιστεύω ότι δεν με εμποδίζει από το να γράφω ή να διαβάζω.

